

foodtruck
on fire

FOODTRUCK-SERIE 3

SASKIA M.N. OUDSHOORN

Saskia M.N. Oudshoorn

Foodtruck on Fire

Foodtruck-serie deel 3

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1.

Sanne

*Will you stay with me, will you be my love
Among the fields of barley?
Sting – ‘Fields of Gold’*

Is het zo'n dag? Een dag die je voor altijd gaat onthouden, die misschien wel de loop van de rest van je leven gaat bepalen? Ik denk over die vraag na, onderweg naar de Hoeksche Waard. Vandaag is het de eerste keer dat ik de ouders en broers van Rowèn ga ontmoeten. Aan het einde van het vorige festivalseizoen waren we voorzichtig aan het daten geslagen, maar toen de herfst inviel en daarmee de luchtige, onbezorgde vibe, die de zomer automatisch met zich meebracht, verdween, wist ik ineens niet meer zeker of het wel zo'n goed idee was om met de eigenaar van de biologische friet foodtruck verder te gaan, hoe woest aantrekkelijk hij ook was. Soms had ik het idee dat hij alleen maar viel op mij omdat ik een uiterlijk zelfverzekerde lolbroek was, het stralende middelpunt van een feestje – de rol die ik met verve en vaak speelde.

Onze gesprekken bleven vaak veilig en aan de oppervlakte, en in het begin vond ik dat ook prima – holadijee, lang leve de lol, vandaag is de dag en verzin er zo nog maar een paar.

Onenigheid kun je niet krijgen als het nergens over gaat. Later ging het me storen dat hij mijn pogingen tot gesprekken met meer diepgang dan een regenplas bleef wegwuiven. Rowèn leek zijn tijd liever niet te investeren in het ontdekken wie ik vanbinnen echt was, wat mijn dromen, mijn angsten, mijn diepste verlangens waren. Zonder het echt uit te maken, ging ik smoesjes verzinnen om hem niet meer hoeven te zien. Laf misschien, maar de makkelijkste uitweg zonder hem pijn te hoeven doen. Ik wilde hem niet leuk vinden om dezelfde reden waarom hij mij leuk vond. Een relatie moet meer zijn dan uiterlijkheden en oppervlakkigheid. Van een mooi bord alleen kun je niet eten, zei oma toen ik het er met haar over had.

Gedurende de winter en lente hadden we slechts sporadisch contact. Ik dacht dat hij zich erbij had neergelegd dat we voortaan gewoon vrienden zouden blijven, niets meer dan dat. En opeens, op een van de eerste mooie lentedagen eind maart stond hij weer voor mijn neus, vergezeld van een bos bloemen die zó groot was dat de bekende bloemenzaak waar ze vandaan kwamen die dag een feestje moest hebben gevierd. Rowèn nodigde me uit om mee uit eten te gaan in de Euromast. Ik had hem die zomer verteld dat ik dat zo graag een keer wilde doen.

Ik vond het zó lief dat hij dat onthouden had en zijn hoogtevrees voor mij opzij wilde zetten, dat ik niet kon weigeren. Het was onverwachts gezellig, onze gesprekken waren ontspannen, Rowèn deed echt zijn best en dat was een aangename verrassing. Het vijfgangendiner was verrukkelijk en aan het eind van de avond kuste hij me bij thuiskomst aarzelend. Héél zachtjes, voorzichtig bijna, of ik van glas was, zijn lippen raakten de mijne nauwelijks. Dat vond ik schattig, zo anders dan hij eigenlijk is.

Ik liet het gebeuren, rozig van het wijnarrangement, gevleid door zijn aandacht, de moeite die hij voor mij gedaan had en het voetstuk waar hij me opzette.

Ter plekke besloot ik hem nog een kans te geven. Iedereen verdient een tweede kans. Was het de schuld van de lenteskriebels? Nu ik onderweg ben, komen die eeuwige twijfels weer opzetten. Kweek ik met het ontmoeten van zijn familie verwachtingen die ik misschien niet waar kan maken?

Als ik me niet zo... opgejaagd zou voelen, zou ik nu tegen de slaap aan het worstelen zijn. Mijn brein, dat leeft van prikkels, verveelt zich dood. Al een kwartier lang zie ik niks anders dan saaie grasvelden zover het oog reikt en een lappendeken van landbouwakkers in alle nuances groen en bruin aan mijn autoraam voorbijliegen. Hier en daar staan wat koeien of een paar paarden die bij elkaar klitten en weinig anders doen dan met hun kont in de wind staan.

Ik draai het raampje een stukje open om wat frisse lucht binnen te laten waaien en besluit meteen door mijn mond adem te halen. Volgens mij hebben ze net gegierd. 'Een eerlijke lucht' kan ik mijn vader in gedachte horen zeggen. Eerlijk of niet, het meurt als de neten. Zoveel anders dan in Rotterdam, met al zijn verschillende heerlijke geuren uit de talloze exotische eettentjes. Alleen in mijn straat zitten al een stuk of vijf restaurantjes die eten uit alle hoeken van de wereld serveren. Volgens mij zit hier met een beetje geluk alleen Friet van Piet. O nee, friet van Rowèn, bedenk ik met een glimlach.

Hier is in ieder geval nog voldoende plek om huizen te bouwen. Ik denk niet dat ik dat tegen Rowèn moet zeggen. De hectiek en de drukte van de grote stad bevallen hem niet al te best. Gisteren, toen hij me op kwam halen om uit eten te gaan, viel hij uit tegen een man die zijn auto te dicht op

die van hem parkeerde. Jammer genoeg was dat de echtgenoot van een van mijn klanten. Beide mannen kwamen met de stoom uit hun oren en ego's zo groot als hun opgeblazen borstkassen met grote passen in de richting mijn zaak gelopen. Het was perfect te volgen door het grote voorraam van de kapsalon. Mijn schaar bleef even in de lucht hangen. Ik moest zien hoe twee breedgeschouderde testosteronbommen zich tegelijk door de deur zouden wringen. Op het moment dat Rowèn begreep dat de man met wie hij net verbaal een robbertje had staan matten, ook bij mij in de zaak moest zijn, kneep hij zijn lippen stijf op elkaar en deed hij wijselijk een stapje naar achteren.

We zijn nog maar kort weer samen, toch kan hij mijn gezicht prima lezen. Ik ben een open boek en zonder dat mijn mond bewoog, begreep hij dat hij een treetje lager op de testosterontrap moest gaan staan. Vervolgens liet hij de man met een hoffelijk gebaar voorgaan en alsof hij Al Pacino *himself* was, spreidde hij een knap staaltje acteren tentoon. Hij zette zijn meest serieuze gezicht op, wierp me een zogenaamd hieris-uw-redding-mevrouw-tje-knikje toe en liep zonder me verder aan te kijken langs me. Bij de deur naar de keuken wees hij naar het aanrecht. 'De lekkage zat hier, mevrouw?'

'Lekkage,' echode Josje. 'Loodgieter?' Ze knipperde met haar ogen.

'Loodgieter, wat is dat?' vroeg Iris, die opkeek van de iPad die ik haar te leen gegeven had.

Met wijdopen ogen gebaarde ik naar een perplexe Josje dat ze niets moest zeggen en ik antwoordde alsof het de normaalste zaak van de wereld is dat een loodgieter in een leren Boss-jack, een kraakwit overhemd met een perfecte snit en een nette spijkerbroek aan, zonder gereedschap kwam kijken

naar een lekkage. *Die we niet hadden.*

‘Ja. In de warmwaterkraan,’ loog ik, terwijl ik de spiegel achter het hoofd van mevrouw Ter Berghe hield, of Ter Bregge-Van Aerdenhout of zoiets. Ik schreef gewoon ‘de barones’ op als ze een keer in de week vanuit Kralingen helemaal naar mij toe kwam. Iedereen weet wie ik daarmee bedoelde. ‘De achterkant ziet er zo uit, netjes weer toch?’

Ze duwde haar krullen een beetje omhoog, veegde met driftige gebaren een pluk haar aan beide kanten van haar hoofd achter haar oren, wat een groot deel van mijn precieze prinses Beatrixachtige watergolfwerk – dat was haar letterlijke opdracht toen ze hier voor de eerste keer kwam – weer tenietdeed, en zei: ‘Prima, dank je wel hoor, Sanne.’

Ik knoopte de kapmantel los en borstelde zorgvuldig de laatste blonde haartjes van haar donkerblauwe fluwelen jasje. Meneer de Baron trok zijn creditcard en rekende de wekelijkse kapbeurt van zijn vrouw af. Zonder fooi. Pas toen het echtpaar al lang en breed vertrokken was, kwam Rowèn weer tevoorschijn. Achter hem in de deuropening stond Josje met haar armen over elkaar gevouwen, haar gezicht op standje onweer. Ik kon de grote vraagtekens in denkbeeldige tekstballonnen boven haar hoofd bijna zien.

Rowèn trok zijn leren jack recht en verzuchtte: ‘Jezus, wat een kakker is dat zeg. Denkt dat-ie alles kan maken met die patserige Mercedes van hem.’

Ik liep naar hem toe en drukte een vluchtige kus op zijn lippen. ‘Mooie redding, meneer de zogenaamde loodgieter. De barones is een goede klant en die ik graag wil behouden.’

Josje schudde haar hoofd. Ze heeft Rowèn al een keer eerder ontmoet en is iemand die haar oordeel snel klaar heeft. Twee smaken: Ze mag je óf ze mag je niet. Volgens mij heeft

ze die mening al lang en breed gevormd over mijn ‘nieuwe’ vriend. Josje is naast dat ze een getalenteerde kapster is, ook een halve psychologe. Vrijwel iedereen stort met het grootste gemak z’n hart bij haar uit als ze eenmaal in een van de comfortabele kappersstoelen zitten. Ze heeft de opmerkelijke gave om altijd wel een positieve draai aan het grootste probleem te kunnen geven. Ik weet niet hoe ze het doet, maar onze klanten gaan altijd lichter naar huis.

Ze is het wel vaker niet eens geweest met mijn keuze in mannen – mocht je nu denken dat ik elke week met een ander thuiskom: zoveel heb ik er nou ook weer niet gehad. En vrijwel niemand blijkt echt serieus relatie materiaal. Voor Rowèn maakte ze helaas geen uitzondering op die regel. Over hem heeft ze niet veel positiefs te melden, behalve zijn keuze in vrouwen: mij.

Het is net als vroeger. Hoe harder mijn ouders riepen dat ik iets niet moest doen, hoe interessanter en aantrekkelijker het werd.

De vorige keer dat Rowèn naar het centrum van de stad kwam, gaf hij de auto voor hem die nogal treuzelde om een parkeervak in te rijden, nog net geen zetje met de bullbar die voor op zijn oude truck zit. Dat veel te grote ding is trouwens totaal ongeschikt om mee in de stad te rijden. Wat is het toch met mannen die het liefst in een auto van het formaat verhuishagen willen rijden? En dat terwijl hij ook nog een luxe auto heeft. Hij is bang dat er in de stad een kras op komt. Want in de stad wonen alleen rare snuiters en junkies, beweert hij. En ik, natuurlijk. Of ik val onder de rare snuiters, dat kan ook.

Ze zeggen altijd dat tegenpolen elkaar aantrekken. Niet in alles verschillen we. Rowèn en ik hebben gemeen dat we ons beiden best snel druk maken en nogal door kunnen draven.

Soms lijkt het alsof hij me een spiegel voorhoudt. En ik ben niet altijd blij met wat ik dan zie. Een hittepetit die er soms dingen uit flapt waar ze beter een seconde langer over na had kunnen denken. Net als Rowèn. Die solliciteert in de kroeg af en toe naar een flinke knal voor zijn hersens met zijn vaak niet zo subtiele opmerkingen. Wat dat betreft had ik beter een wat rustiger vriendje kunnen zoeken.

Niet aan denken nu.

Het is vijf voor halfzes, nog drie kilometer, geeft de navigatie op mijn telefoon aan. Ik heb beloofd dat ik er halfzes zou zijn. Ik geef wat gas bij.

Het asfalt van de provinciale weg raast onder de wielen van mijn zoveelste-hands Peugeotje voorbij. Ik heb het weekend een paar uurtjes eerder in laten gaan, Marsja en Josje vonden het prima om de salon vandaag af te sluiten. Ik strek mijn vingers uit, mijn duimen om het stuur geklemd. De nieuwe laag lak met een glitterrandje zit perfect op mijn nagels. Samen met Iris – die kreeg een zachtroze, natuurlijk laagje op haar nagels – heb ik ze in de salon van mijn moeder laten lakken. Ik heb mijn favoriete lila jasje aan met een zwarte top en een lange, zwarte plissérok. De pumps zijn ook nieuw, van paars suède, in dezelfde tint als het colbertje. Ik werp een snelle blik in de achteruitkijkspiegel en druk mijn haar langs de middenscheiding een beetje plat. De highlights en lowlights die Josje vorige week heeft aangebracht, zitten er perfect in. Ze is een geweldige kapster en ik ben blij dat ze bij mij is komen werken. Marsja heeft mijn make-up gedaan, dat kan ze zelfs nog beter dan ik. Volgens mij doet ze in haar vrije tijd niet veel anders dan tutorials op YouTube kijken. Mijn huid ziet er mooi egaal uit, de oogschaduw verloopt precies goed van kleur, licht in de ooghoeken, donkerder naar de buitenkanten

toe. Mascara heb ik zelf aangebracht, dat gaat niet als iemand dat voor me doet, dan ga ik automatisch knippen en is al het werk voor niks geweest.

Aan mijn uiterlijk zal het ieder geval niet liggen of de eerste ontmoeting met de ouders van Rowèn en zijn twee broers een succes wordt.

Ik schuif mijn hand onder mijn blouse en trek aan de strakke rand van mijn slip om mijn buik een beetje ruimte te geven. Ik zie er dan misschien wel een stuk beter uit met corrigerend ondergoed aan, van het beklemmende gevoel dat mijn darmen bijeen geperst lijken te worden tot formaatje pruim word ik nooit vrolijk. Hoe heerlijk, de koele wind over mijn broeierige buik. Diep uitademend voel ik onder mijn vingertoppen de zachte ribbeltjes in mijn vel die zich voor altijd onder mijn navel gevestigd hebben.

Niet aan denken.

Ik adem diep in. De dalende zon schijnt op mijn voorruit en lijkt mijn oogleden mee naar beneden te willen trekken. Ik draai het volume van de radio hoger en zing keihard mee. Zingen zorgt ervoor dat ik dingen vergeet. En nu mijn beste vriendin Ramona mede door mijn bemoeienis hard op weg is een heel bekende zangeres te worden en ik nog vaker naar haar demo's moet luisteren, ga ik zingen ook steeds leuker vinden. Al zou ik niet eens in haar achtergrondkoortje kunnen staan. Ja, misschien als dansend achtergronddecor.

Mijn aandacht wordt getrokken door een beweging die ik vanuit mijn ooghoek zie. Op de ventweg links naast de rijbaan rijdt een tractor. De man die het grote voertuig bestuurt, hobbelt op en neer op zijn bestuurdersstoel en kijkt naar me, onze blikken kruisen elkaar. Ik steek mijn hand door het raam omhoog terwijl ik meebrul met Beyoncé en mijn haren

om mijn gezicht wapperen. Twee tellen later zie ik in mijn zijspiegel dat hij zijn hoofd afkeurend schudt.

Hier in de buurt draaien ze vast alleen nummers van Normaal en Frans Duijts op bierfeesten in het dorp. ‘Boerenpummel’ mompel ik en ik geef nóg een beetje meer gas bij. Het motortje van het Peugeotje giert, zo’n beetje alles rammelt binnen.

De navigatie geeft aan dat ik hier rechtsaf moet. Een lange weg leidt uiteindelijk naar een groot erf, omzoomd door oude bomen, waarop een kast van een huis en een paar bijgebouwen staan. Langs dezelfde weg staan verderop nog meer van dit soort woningen. Ik parkeer mijn karretje tussen de BMW van Rowèn en eenzelfde sedan in een andere kleur in. Voordat ik uitstap, werk ik mijn lippenstift nog een laatste keer bij en ik kam met mijn vingers provisorisch door mijn haren, die door de wind al lang niet meer zo mooi zitten als toen ik uit Rotterdam vertrok.

Aan de andere kant van het parkeerplaatsje staan een SUV en een Fiat 500. Even blijf ik bewonderend bij het autootje staan. Die is waarschijnlijk van de moeder van Rowèn. Hij is gebroken wit, met bruin lederen bekleding en een beige vouwdak. Wanneer ik het me kan veroorloven, ga ik er ook zo eentje kopen.

Rowèn komt de voordeur uit en steekt zijn hand op. Ik sla mijn nieuwe Chanel-look-a-like tasje om mijn schouder en loop hem tegemoet. Zoals altijd ziet hij er weer perfect uit. Zelfs als hij in de foodtruck patat gaat verkopen, besteedt hij bijna net zoveel aandacht aan zijn uiterlijk als ik normaal doe. Alleen dan ruikt hij niet zo lekker als nu. Ik sla mijn armen om zijn nek en kus hem. Hij heeft een camelkleurige trui aan die zo zacht aanvoelt dat het haast wel kasjmier moet zijn.

Daaronder een wit overhemd, een donkerblauwe spijkerbroek en natuurlijk zijn onafscheidelijke Van Bommels. Hier op het boerenerf doet het een beetje surrealistisch aan. Net als mijn outfit.

Hij duwt me een stukje van zich af en bekijkt me. ‘Je ziet er weer prachtig uit. Mijn broers gaan zo fucking jaloers op me zijn.’

Ik weet niet of ik dat een leuk compliment vind. Alles wat ik doe, de zorg die ik aan mijn uiterlijk besteed: het is nooit mijn bedoeling om iemand jaloers te maken, integendeel. Het is meer het masker waarachter ik me verberg. Toch weet ik een glimlach tevoorschijn te toveren. ‘Dank je.’

Friet of vega? Rowèn of Marnix?

De Rotterdamse Sanne heeft haar eigen kapsalon en vindt het leuk om mensen mooi te maken, inclusief zichzelf. De vegetarische Marnix is stug en geheimzinnig, woont op het platteland met twee mini-varkentjes en zijn uiterlijk kan hem niets schelen. Ze hebben dan ook weinig gemeen, behalve dat Sanne met Marnix' broer Rowèn datet.

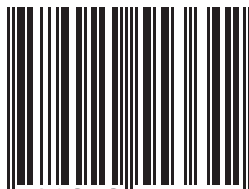
Rowèn heeft een patatfoodtruck, terwijl Marnix aan de oude snackkar van de familie sleutelt voor de verkoop. Als Sanne Marnix beter leert kennen, raakt ze geïntrigeerd. Doorgaans heeft ze het hart op de tong, maar ze weet het even niet meer: is Rowèn wel de juiste keuze voor haar? Hoe meer tijd ze met Marnix doorbrengt, hoe meer ze gaat twijfelen.

Springt er tussen hen een vonk over of slaat de vlam in de pan?

Saskia M.N. Oudshoorn heeft weer een heerlijke feelgood gebakken. De ingrediënten dit keer: twee heel **verschillende** broers, biologische **groenten**, een **jaloerse** vriendin, heel veel muziek en natuurlijk een foodtruck**festival!** *Foodtruck on Fire* is het los te lezen derde deel van de Foodtruck-serie.

ISBN 9789020553642 NUR 340

9 789020 553642

www.zomerenkeuning.nl

Z&K

